

Veronika Halgašová

O tebe a o mne

Veronika Halgašová

O tebe a o mne

Veronika Halgašová

O tebe a o mne

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Viera Hrčková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Copyright © Veronika Halgašová 2013
Cover Design © Peter Brunovský 2013
Cover Photo © solominviktör – Fotolia.com
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2014

ISBN 978-80-220-1773-2

*Venujem všetkým blízkym,
bez ktorých by som túto knihu nenapísala.*

Lepšie je zapáliť čo len malú sviečku ako preklínať tmu.

KONFUCIUS

1

NEVŠEDNÝ DEŇ

Sníval sa mi krásny sen o horách. Ležala som na lúke posiatej kvetmi najrôznejších tvarov, farieb, veľkostí a vôní. Na zohnuté koleno mi sadol motýľ – vidlochvost feniklový. Ešte som ho nikdy nevidela naživo... Šteklil ma svojimi drobnými nôžkami a ja som sa bála čo i len nadýchnuť, aby neodletel. Bol to však príjemný strach. Taký potrebuje hádam každý, aby si život okorenil niečím zaujímavým, záhadným...

Motýľ mi prestal tancovať na koži, rozťahol krídla a pomaličky sa vzdaloval. Vybrala som sa za ním. Zaviedol ma k potôčiku v lese. Bola v ňom čistá, svieža a voňavá voda. Keď som sa do nej zahľadela, náhle ma oslepil záblesk slnka na vodnej hladine.

Otvorila som oči a posunula som sa na posteli o decimeter doprava, aby mi slnko nesvietilo do očí. Včera som prišla domov neskoro, zabudla som zatiahnuť závesy a toto bol výsledok. Bolo päť hodín a mala som vstať o pol siedmej. Mala som hodinu a pol, aby som sa vyvalovala v posteli. To sa mi však nechcelo.

Rezko som vyskočila z postele a päť minút som hľadala papuče. Ľavú som našla v koši na papiere a pravú na nočnom stolíku. Viem, čo si o mne asi teraz myslíte, ale mylite sa, nie som neporiadna. Otec ma včera večer nahneval a musela som si trochu vybiť zlosť, tak som tie úbohé papuče šmarila na zem, pustila som si volkmene a urobila som deväť kilometrov na stacionárnom bicykli. Potom zo mňa tiek-

lo ako z Niagary, takže som vliezla pod sprchu, a keď som sa vrátila do izby, úplne som zabudla na závesy... Možno sa vám zdá, že môj životný štýl je dosť nešetrný k mojej osobe. Máte pravdu, ale mne je to v podstate fuk.

Keď som vyšla z izby, ohromil ma mohutný bas otcovho chrápania, ktorý som z malej časti počula aj predtým, keďže už dva roky nezatváram dvere na svojej izbe. Mám totiž klaustrofóbiu, ale to nie je môj najväčší problém.

S ťažkým srdcom som zamierila do kuchyne. Rozbitá fľaša od vodky ešte vždy ležala na dlaždiciach. To bol vlastne dôvod mojej včerajšej hádky s otcom. Odkedy umreli moja malá sestra Matka a mama, otec sa správal čudne. Ich smrť ho načisto zlomila a ja som mu nepripadala ako dostatočný dôvod, aby sa vzchopil. Vždy dosť pil, a keď ho vyhodili z práce, začal sa opíjať. Dobré som vedela, že už je alkoholik, a bola som zúfalá. Neznášala som chvíle, keď ešte nebol spitý do nemoty, odporne sa mu plietol jazyk, bol uštipačný, oplzlý a postupne aj agresívny... Pri pomyslení na jeho tvár ma striaslo odporom, no vzápätí som pocítila výčitky svedomia. Dobré viem, že si v živote veľa vytrpel.

Pozametala som sklo a napísala som mu odkaz, aby si dával pozor, keďže som ešte nepovysávala. Nechcela som nikoho zobudiť. Pred pár týždňami sa k nám nastahovali nejaké decká diplomatov. Byť oproti nám a ďalší o poschodie vyššie ich rodičia prerobili už pred rokmi na mezonet. Chodila som na brigády a tak ďalej, takže som o nových susedoch veľa nevedela, ale ostatní okolo toho robili frmol. Vlastne sa nimi zaoberali predovšetkým nezamestnané a unudené susedky. Celkom ma zaujímalo, kto k nám prišiel. Radšej som však chcela počkať na primárne zdroje, než by som sa mala pridať k dámam, ktoré si myslia, že sú lepšie ako ostatní

iba preto, lebo videli viac krajín a ich manželia zarábajú ťažké peniaze. Je im fuk, že v súčasnosti bohatí zbohatli najmä preto, lebo sú príslušníkmi politických strán, ktoré sú momentálne pri moci.

Ak aj moji najnovší susedia budú patriť k týmto expertom, vo voľnom čase budem naďalej hrať futbal a vybíjanú s chalanmi na dvore, premýšľala som.

Otvorila som chladničku, ale nebolo v nej nič, čo by stálo za to – náš rodinný rozpočet sa zo dňa na deň stenčuje. Trochu nám však pomáhajú brigády, na ktoré chodím predovšetkým cez prázdniny, a doučovanie, čo poskytujem mladším alebo menej sústredeným spolužiakom. Mnohé školské predmety mi idú. Našťastie.

Keď som skončila svoj zvyčajný ranný rituál v kúpeľni, išla som skontrolovať otca do izby. V príjemne zariadenej miestnosti bolo cítiť alkoholový smrad, ktorý sa miešal so zápachom jeho potu a dlho nečistenej ústnej dutiny. Otvorila som okno a vybehla som z izby najrýchlejšie, ako sa dalo.

Splašená som dobehla do svojej izby. Na um mi totiž zišla hrozná myšlienka – čo urobím, ak sa raz preberie a poriadne ma zmastí?! Často som cítila, že to chce urobiť... Chvíľu som nevedela, ktorý strach u mňa prevláda, či z úzkych priestorov, alebo z otca: zatvorené alebo otvorené dvere?! Triasli sa mi ruky, keď som si obliekala čierne trojštvrťáky a námornícke tielko s nápisom, nad ktorého obsahom som sa nikdy nezamyslela. Na krk som si zavesila staroslovanský amulet, na ruky som si priviazala kožené zápästky z Detvy, cez plece som si prehodila tašku, do druhej ruky som vzala skejtbord, zaplesla som dvere a s výdychom som sa rozbehla dole po schodoch.

Chvíľu som sa skejtovala na pláci (tak sme nazvali pomer-

ne veľký betónový obdĺžnik uprostred dvora), ale potom ma to omrzelo. Vyštverala som sa na záhradný múrik pri vchode a vytiahla som z tašky ceruzku a skicár.

Od malička rada kreslím. Myslím si, že mi to aj celkom ide, ale Martinovi Benkovi ani Alfonsovi Muchovi sa veru nevyrovnám...

Na prvom papieri bol nakreslený medovníkový domček s buclatým Jankom a Marienkou, ktorá mala líčka plné medovníkov. To som nakreslila v prvý deň školy, keď nás triedny profesor Lukáš Adamčík (mimochodom, najlepší dejepisár na svete) tretí rok po sebe oboznamoval so školským poriadkom. Vtedy som mala chuť na niečo sladké... Ale teraz mi ceruzka bezmocne visela nad papierom, neschopná načrtnúť niečo konkrétne, a abstraktné kresby ma nelákali. Potom som si uvedomila, že keď nám vynovili a zmodernizovali dvor, odstránili aj všetky lavičky. Usmiala som sa a nakreslila som ozdobnú lavičku s parčíkom a neorenesančnou budovou v pozadí.

História ma zaujíma ešte väčšmi ako kreslenie. Tam je totiž zahrnuté všetko: životopisy osobností, vojnové konflikty, taktika a výzbroj, spôsob života, architektúra, sochárstvo, maliarstvo, hudba a napokon aj vznik exaktných vied.

Pozrela som na hodinky – o trištvrte hodiny sa mi začína historicky prvý seminár z histórie. He, paráda! Naozaj som sa tešila. Zliezla som z múrika, že sa ešte poskejtujem, keď tu zrazu zaškrípali brzdy a z garáže vyštartovalo a tesne pred chodníkom zastalo štýlové Audi. Stála som oproti nemu, a keby zabrzdil o dve sekundy neskôr, skončila by som ako dlhá a vlasatá rohožka pred vchodové dvere za pol milióna korún.

Ani som sa nepohla, chcela som vidieť toho namysleného zbohatlíka, ktorý mal z auta vyjsť. Otvoril dvere a vyšiel asi

o dve minúty. K uchu mal priložený mobil z podobnej cenovej kategórie ako jeho auto.

„Čau, som pred panelákom, čakám ťa... Čože? Ďalších päť minút?! No dobre,“ skončil a pozrel na mňa.

Mal zvláštne zelenomodré oči a špinavoblondávé vlasy, náročky postrapatené, mu stáli kade-tade. Ďalej som si všimla olivovú pleť, nadpriemerne vysokú a pravdepodobne dobre vypracovanú postavu. Chlap mohol mať dvadsaťpäť rokov. Bolo mi jasné, že výšku sumy na jeho konte si neviem ani predstaviť, hoci ešte nemal dosť času ani príležitostí, aby si ju zarobil tvrdou prácou. Tento fakt ma natoľko odpudzoval, že jeho zovňajšok som brala len ako ďalšie mínus.

„Tak čo, nechceš mi pochváliť auto?“ opýtal sa s nadvihnutým obočím.

„Načo? Vaše auto je dobré, preto ste si ho kúpili. Nebudem vám zvyšovať ego tým, že ho pochválím, ale vzdávam úctu brzdam,“ odvetila som jedným dychom a s pozdravom som odišla.

O chvíľu ma zastavil.

„Prepáč, že som ťa vystrašil. Keď som vyšiel z dverí, bola si veľmi sústredená na svoju prácu a bol som zvedavý, či si takýto imidžový príchod všimneš.“

Znelo to trochu ako ospravedlnenie... Ale aj tak som nevedela, čo si o ňom mám myslieť. Takže toto má byť môj nový sused, ktorý dokonca býva oproti?! Som si istá tým, že storočná vojna bola v rokoch 1337 – 1453, bitka pri Moháči sa odohrala 29. 8. 1526, 1. 7. 1195 Urban II. vyhlásil prvú križiacku výpravu... Som si istá mnohými vecami, ale vtedy som si bola zo všetkého najistejšia tým, že od tohto strapatého fešáka si nepožičiam cukor.

Hľadel na mňa tými svojimi očiskami, vedela som, že čaká na odpoveď.

„Ubezpečujem vás, že to auto je neprehliadnutelné, najmä keď ho predvádza frajerský šofér ako vy,“ odvrkla som, keď som si znova premietla tú situáciu.

„No tak teda inak – prepáč. Nerátal som s tým, že už môžeš byť inde. Naozaj ma to mrzí.“

Áno, to je evidentné. Najprv ma takmer zrazí a potom prosí o prepáčenie?! Je čudný.

„To je v poriadku, nerobte si starosti. Musím ísť do školy, dovidenia.“ Odobierka sa na druhý pokus vydarila.

Keď som prechádzala cez parkovisko, cítila som na chrbte jeho pohľad. Nie som rada stredobodom pozornosti. Zneisťuje ma to. Mám vtedy pocit, že ľudia odo mňa niečo očakávajú, a ja nechcem sklamať ich dôveru.

Podlamovali sa mi kolená. Asi som to predtým doma prehľadala na stacionári a neskôr na skejte, no a takto sa to prejavilo.

Otec bol aj za maminho života potenciálny alkoholik, ktorý dokázal otráviť naozaj všetko. Mama mu nedovoľovala piť hlavne kvôli mne a on si ma za to odporným spôsobom doberal. Vysmieval sa mi, keď mi niečo nevyšlo v škole, zhadzoval ma... Tak som radšej chodila na dvor a športovala s chalanmi. S nimi som si rozumela, ale v triede som nebola veľmi obľúbená. Tam som mala len dvoch kamošov – Ruda a Patrika Šebovcov. Sú to bratanci a stále sedia spolu. Z toho vyplýva, že ja som zväčša sedela sama. Nevedela som, kde je chyba, a veľmi ma to frustrovalo.

Učitelia mali ku mne buď negatívny, alebo neutrálny vzťah. Výnimku tvoril môj úžasný triedny profesor a vtedy čerstvý doktor Adamčík, budúci svetoznámy historik. Je nielenže vynikajúci učiteľ, ale aj človek. Pripomína mi trochu Indiana Jonesa, tiež je dosť akčný a zanietený.

Ako takmer každé ráno, asi dve minúty od školy som stretla triedneho plejboja Jakuba Vančíka, prezývaného Sinatra. Tiež mal skejt, ale na rozdiel odo mňa ho používal aj teraz.

„Prečo ideš peši, keď máš v ruke odvoz?“ opýtal sa po pozdrave.

Aj on bol veľmi pekný, skoro ako môj nový sused, ale to nič nemenilo na tom, že od škôlky sme boli ako oheň a voda.

„Nechcem skončiť pod autom,“ odvetila som.

Náš vyčerpávajúci rozhovor sa touto vetou skončil. Bez slova sme pokračovali v ceste – ja som sa k nemu nemienila pridať a jemu ani nenapadlo počkať na mňa.

Neistým krokom som vošla do vestibulu. Čakali tam žiaci zo zéšky, ktorým mali každú chvíľu otvoriť dvere do ich časti školy. Ja som vošla do gymnaziálnej časti a s úzkosťou som rozmýšľala, ako sa dostanem na štvrté poschodie. Mohla som aplikovať kladku alebo narýchlo skonštruovať výťah... Bolo to iba také utešovanie, vedela som, že udržať vertikálnu polohu mi pomôže len náhoda. Moje nohy nedôverčivo postupovali hore. Napokon som sa pošmykla na medziposchodí, skončila som na kolenách, s dlaňami položenými na vrchnom schode v šírke ramien... Paráda! Aspoň sa mi neskotúlal skejt.

„Pochválen buď, ó Alah,“ vyslovila som tajomným hlasom, mierne som sa nadvihla a opäť zohla k zemi, veď keď sa mám už strápnit, nech to stojí za to.

Aj tak sa strápnujem len sama pred sebou.

Zrazu som začula babský chichot. No výborne, mala som svedka!

„To bolo zlaté,“ pokračoval hlas.

Zbadala som pred sebou útle chodidlá obuté do vkusných kristusiek z pravej kože. Cítila som sa neuveriteľne poníže-

ná, ale s úsmevom som zdvihla hlavu. Stálo tam dievča v mojom veku, pekná, nakrátko ostrihaná blondína s modrými očami. Zdala sa mi príliš chudá, no týmto som sa vtedy nestihla dostatočne zaoberať, dosť ma vydesila skutočnosť, že vedľa nej stál aj môj triedny. Obaja sa na tomto divadle ohromne bavili, ale pán Adamčík taktne zmenil tému.

„Kveta, predstavujem ti tvoju novú spolužiačku Zoru Križanovú. Zora, toto je Kveta Melichová. Ak nebudeš vedieť, čo napísať na písomke, ručím ti za to, že ona ti poradí,“ usmial sa.

Potešilo ma, že sa zastal môjho intelektu.

„Výborne! Veľmi ma teší!“ vyhlásila Zora.

Lišiacky sa na mňa usmiala a podala mi ruku.

„Potešenie je na mojej strane,“ usmiala som sa aj ja.

Jej stisk bol silný, to sa mi páčilo.

„Tak ja vás teda nechám,“ zamrmľal pán Adamčík roztržito a po našom pozdrave odišiel.

Keď som so Zorou osamela, znervóznela som. Vyzerala ako moja potenciálna kamarátka a ja som ich nemala veľa – nechcela som teda nič pokaziť. Ticho musela prerušiť ona.

„Náš triedny je asi fajn chlap, však?“ opýtala sa ešte vždy s úsmevom.

„Áno, je vynikajúci. Máme šťastie, že nás učí on,“ odpovedala som čo najvládnejšie.

„A čo ostatní učitelia?“

„No... To je tak striedavo oblačno. Skvelé sú slovenčinárka aj angličtinárka. Ak máš ako druhý cudzí jazyk francúzštinu, držím palce. Celý prvý rok som sa snažila pochopiť jej systém a celý druhý rok som sa utvrďovala v tom, že žiaden nemá,“ vzdychla som si.

„To nič, viem po francúzsky,“ hodila rukou.

Tipovala som, že Paríž pozná lepšie ako ja. Bola som tam

raz na jeseň s rodinou bezmála týždeň. Vtedy však bolo otrasné počasie, skoro vôbec sme si to neužili.

Zora je určite z rovnako bohatej rodiny ako môj nový sused. A takisto som v jej prítomnosti takmer utrpela vážnu ujmu na zdraví... Je to podozrivé.

Zvyšok cesty do triedy som jej odpovedala na ďalšie otázky ohľadom školy. Bolo to milé dievča, správne strelené. Zaujímalo ma, ako na ňu zareaguje náš triedny klan. Bud' ju vezmú medzi seba, alebo ju odstrčia na okraj triedy ako mňa. Bola som zvedavá, čo si zvolí ona, či prekukne ich prázdne hlavy, alebo urobí všetko, aby bola v ich bande... Ja som jej nepovedala k tejto téme nič, aby som nakoniec nebola najhoršia.

„Ty skejtuješ?“ opýtala sa ma Zora so záujmom.

„Áno. Mám problémy s rovnováhou a takto si ju cvičím,“ odpovedala som popravde.

„Pomáha to?“

„No... ako si mala možnosť vidieť, nie celkom, ale už je to lepšie,“ usmiala som sa.

Ak budem aj naďalej hovoriť o sebe, začnem ju nudiť a bude po kamarátstve.

„A čo ty – skejtborduješ?“ opýtala som sa pre zmenu ja.

Zasmiala sa.

„Brat ma to chcel naučiť, ale už rezignoval.“

„Začiatky sú ťažké. Ja som si pri prvom pokuse zlomila ruku,“ trápne som sa usmiala pri nemilej spomienke.

„Napriek tomu si to skúsila znova?! To je obdivuhodné! Ale ja na toto vážne nie som. Môj brat je veľmi trpezlivý. Pred tromi rokmi sa vrátil z Británie, študoval tam psychológiu,“ pochválila sa.

„To je skvelé, ale nemusel sa potom učiť niektoré veci aj v slovenčine?“

„Vzdelanie si dokončil tu.“

„A nebolo to zbytočné, ak chcel zostať tu?“ nechápala som. Ten jej brat je asi odrodilec... Hm!

„Pôvodne si chcel založiť ordináciu v Škótsku, ale rozmyslel si to.“

„Našiel si na Slovensku zamestnanie?“ opýtala som sa, keď sme dorazili ku skrinkám.

„Áno, priamo tu na škole. Neskôr vás predstavím,“ navrhla.

S úsmevom som prikývla.

„Koľkí ste v skrinke?“ prosebné sa na mňa zahľadela, keď som odomykala zámku.

„Ja a dvaja chalani,“ odvetila som.

„Prijmete ma medzi seba?“ usmiala sa rozpačito.

„Samozrejme,“ oplátila som jej úsmev.

Bola som rada, že sa ma na to opýtala. Keby som ju nudi-la alebo jej na mne niečo nesedelo, nechcela by sa so mnou stýkať viac, ako by bolo nevyhnutné.

Z myšlienok ma náhle vytrhlo školské zvonenie, ktoré oznamovalo, že o päť minút sa začína vyučovanie. Vedela som, že v triede už budú zvyšní dvanásť žiaci, s ktorými mám seminár z dejáku. Zora vošla do triedy prvá. Nikto si ju nevšimol, všetci boli rozskupinkovaní a bavili sa medzi sebou. Tesne pred zvonením vošiel aj pán Adamčík a všetkým oznámil, že nás bude o jedného viac. Hm, trochu v inom kontexte by to vyznelo dosť dramaticky, hehe!

Zora sa posadila ku mne. Ďalšie voľné miesto bolo pri Mirkovi Kováčovi a sedieť vedľa neho nebola prechádzka ružovou záhradou. Nechcem o ňom hovoriť v zlom, no rozhodne je dosť špecifický... Keď ste vošli do našej triedy, na prvý pohľad bolo vždy všetko, ako má byť. Na druhý pohľad do tejto idyly nijako nezapadala žltá strapatá hlava, ležiaca na jednej

polovici lavice, a ruky s nechtami, za ktoré by sa nehanbil ani čínsky šľachtic, na druhom konci.

To bol Mirko. Oči mal dokonale okrúhle a posadené ďaleko od seba v guľatučkej tvári, nad nimi sa smiešne krčilo hrubé žlté obočie, ktoré svietilo, podobne ako jeho široký úsmev, odhaľujúci riedko posadené zúbky s mimoriadne veľkou medzerou medzi hornou dvojkou a trojkou, kde by sa zmestila aj kubánska cigara. Jeho veselý zjav korunovali dôverne známe nohavice odhaľujúce tajuplné miesto, kde chrbtica stráca svoje poctivé meno, ako by povedal nemenovaný slovenský herec Jozef Króner.

Celú päťminútovú prestávku okolie našej lavice okupovali zvedavci, ktorí spovedali Zoru. Za ten čas by som sa cez nich nestačila predrať ani na vecko, keďže sa k nám pridali aj celý zvyšok triedy. Počas nasledujúcej hodiny ma moja nová kamarátka poprosila, aby som jej pomohla pred nimi utiecť, chcela totiž navštíviť svojho brata. Keď som prikývla, na tvári som zacítila pohľad fyzikárky.

Obávam sa, že ma nemala veľmi v láske. Vyvolala ma z predchádzajúcich dvoch látok. Našťastie, učivo bolo ľahké, takže som dostala jednotku. Očividne ju to prekvapilo, ale nahlas to nekomentovala.

Po hodine nebolo ťažké dostať sa z davu ľudí. Prišiel ma totiž vyslobodiť môj najlepší kamarát Ivan, ktorý bol o ročník vyššie, mal triedu vedľa a potreboval pomôcť so svojím kamarátom, ktorý si po páde z višne zlomil nohu. Mali seminár na druhom poschodí a ja som sa im ponúkla ako dobrovoľníčka. Dobrá výhovorka, aby som nemusela tráviť čas v triede.

Ivan Nikolajevič Korikov bol ako môj brat. Bez neho by som sa nedokázala odraziť z toho najhlbšieho, najtemnejšieho dna, kde som sa ocitla po matkinej a sestrinej smrti.

Keď som ho predstavila Zore, bolo zrejmé, že si hneď padli do oka.

„Ty si Rus?“ opýtala sa Zora.

Keď jej prisvedčil, s úsmevom si vydýchla.

„Som rada, že som k tebe priradila správnu národnosť. Raz som takto veľmi urazila Ukrajinca,“ začervenala sa.

„Niektorí chachli sú už takí,“ poznamenal Ivan a pobral sa do triedy.

„Chachli?!“ začudovala sa Zora, keď ho nasledovala.

„My Rusi tak voláme Ukrajincov pre ich typický účes,“ vysvetlil Ivan a slová sprevádzal širokými gestami rúk, čo bol jeden z jeho poznávacích znakov. Napokon sa zaškeril na doráňaného kamaráta sediaceho v lavici. „Čau, fešák, dotiahol som sem kočky pod každé tvoje rameno.“

Fero Mrva, tak sa chlapec volal, sa kyslo ušklábil.

„Hovoríš, akoby som bol chobotnica,“ poznamenal.

„Ešteže nie si, musel by som dotiahnuť polovicu školy. Ozaj, Zora – Fero, Fero – Zora. Dobre, takže ste sa zoznámili, môžeme ísť,“ odverklíkoval Ivan a zodvihol Fera z lavice.

Ja som mu vzala barly a Ivan ho niesol sám, hoci bol o dve hlavy nižší. O tomto malom, ale húževnatom Rusovi je známe, že čo chce, to dosiahne. Podľa mňa by Ivan pokojne mohol dostať Nobelovu cenu za mier, keby po tom zatúžil, a to aj napriek tomu, že je rodený agent provokatér. Niekedy bol takmer neznesiteľný... pre ostatných. Ku mne sa správal inakšie. Nevedela som, či je to preto, lebo ma má rád, alebo ma ľutuje. Myslela som si, že mu pripomínam jeho sestru, ktorá žila s matkou a jej novým partnerom v Petrohrade.

„Si nejako ticho,“ poznamenal Ivan a pozrel na mňa.

„Ani Bu-Bu-Bu-Bush by sa pri tebe nedostal k slovu,“ zasmiala som sa.

Ivan sa rozpačito usmial, pozdravil sa nám a aj s Ferom zmizli v triede za pomoci ďalšieho statného spolužiaka, ktorý mi vytrhol barly z rúk.

„Milý chalan,“ zhodnotila Zora.

Prisvedčila som.

„Ako dlho tu ešte bude?“ opýtala sa ma.

„Toto je jeho posledný rok na Slovensku,“ odvetila som so stiahnutým hrdlom.

„Bude ti veľmi chýbať, však?“

Že či?! Nevedela som si predstaviť, ako bude môj život bez neho pokračovať. Veľmi ľahko sa stanem závislou od ľudí. Možno aj preto, lebo okolo mňa nikdy nebolo veľa ľudí.

„Áno,“ odvetila som jednoducho.

Zorina zachmúrená tvár sa náhle zmenila na radostnú, keď uvidela kohosi za mojím chrbtom. Otočila som sa a dobreže som nespadla a neupadla do kómy...

„Kveta, predstavujem ti svojho brata Jana,“ vyhlásil Zorin vzdialený hlas slávnostne a ja som zalapala po dychu.

„Vy?!“ vyrazila som zo seba.

„Zdravíčko!“ zaceril sa na mňa môj snobský sused, ktorý ma pred pár hodinami takmer zrazil a teraz mi podával ruku s výrazom priateľského neviniatka. „My sme sa zoznámili už dnes ráno, Zora,“ zahanbene dodal. „Chcem, aby si vedela, že ma to veľmi mrzí, a... znova ťa prosím, prepáč mi, ak môžem.“

Cítila som na sebe Zorin začudovaný pohľad. A ten chlap... teda Jano na mňa pozeral tak zvláštne priateľsky... Jeho úprimným očiам a strapatým špinavoblondávyim vlasom som nemohla odoláť. S úsmevom som prijala jeho ruku. Mal veľkú, mocnú a teplú dlaň.

„Opakujem vám, že je to v poriadku. Vaša profesia vysvetľuje vaše konanie,“ poznamenala som.